

Marie Dørup om ugen i dansk politik: En anden aktivistisk udenrigspolitik

Forfatteren er studerende ved RUC, tidl. Roskilde-formand for den socialdemokratisk-baserede studenterorganisation Frit Forum og kommentator i RÆSON.

ANGREBET i Islamabad har givet anledning til debat, men intet tyder på, at det giver anledning til forandring i dansk udenrigspolitik. Den aktivistiske udenrigspolitik synes snarere at være styrket.

DEN eneste, der tør at stille spørgsmålstejn ved Danmarks ageren er den radikale leder, Margrethe Vestager. Dagen før angrebet havde Vestager netop spurgt i Politikens kronik, hvad det er for et Danmark, vi gerne vil have. Her pegede hun på tre værdier: tillid som fundament; god regeringsførelse og kommunalt selvstyre - samt: et europæisk Danmark uden forbehold.

Passende nok får de Radikale nu mulighed for at uddybe kronikken med debatten om den aktivistiske udenrigspolitik. De er de eneste, der gør det. **Alt imens diplomatiet kæmper med at komme helskindet gennem regeringens og DF's politiske valg, er Radikale de eneste, der tør problematisere hvorvidt strategien skal fortsætte, hvorvidt den er hensigtsmæssig.**

De Radikale er jo ikke uenige med regeringen om aktivismen, når det gælder kampen mod ekstremisme og terror, men sætter blot spørgsmålstejn ved, om vi ønsker et billede i resten af verden, som et land, der står på krigerisk fod med 1,3 milliarder muslimer. Alle partierne tager afstand. Fordi regeringen og DF - med S - i hælene, slet ikke vil diskutere emnet. Og Vestagers udmelding bliver bakket op af forskere, der betvivler hvorvidt Danmark i al fremtid vil kunne føre en så aktivistisk udenrigspolitik.

MEGAFONDEMOKRATIET har taget overhånd, når udenrigspolitik planlægges efter den seneste meningsmåling. Rygmarvsrefleksen er, at ” De Radikale underlægger sig og går

terroristernes ærinde”. Vrøvl. Måske er her en reel grund – nu hvor vi hele tiden bliver gjort opmærksom på konsekvenserne, der bl.a. koster menneskeliv – til at diskutere hvad Danmark, en af de mindste nationer i EU, skal gøre uden at resten af EU er med?

Danmark skal føre en aktivistisk udenrigspolitik, men den behøver ikke indeholder våben og materiel. Alt imens vi venter på at EU får en samlet udenrigspolitik, skal hvert enkelt medlemsland i EU ikke nødvendigvis stå tilbage (omend den samlede EU-udenrigspolitik næppe kommer hurtigere på benene af dét). Men hvorfor ikke lade den danske aktivistiske udenrigspolitik være mere præget af *public diplomacy* og soft power? Hvordan går den lidt aggressive udenrigspolitik egentlig i tråd med *public diplomacy*? Sikkert fint. Men de diplomater, der skal forklare karikaturtegninger, er sat på en interessant opgave.

Kun ekstremister vil bekæmpe fjenden med vold og magt. Ligesom Bush vil bekæmpe Ondskabens Akse, og ligesom det ”fredelige demokrati” vil trække et nyt fredeligt demokrati ned over andre stater, på trods af at det koster 1 mio. irakere livet.

EU har forsøgt at lære sig selv - og omverdenen -at man gennem handel slipper for at bekæmpe hinanden, og i stedet, decifrere krumme agurker. Udfra devisen om at **så længe vi snakker om agurker, går vi ikke i kødet på hinanden.**

Bør Danmark ikke blive ved med at fokusere primært på at sælge smør, knowhow og viden?

Forfatteren er studerende ved RUC, tidl. Roskilde-formand for den socialdemokratisk-baserede studenterorganisation Frit Forum og kommentator i RÆSON.

I RÆSON3 har Marie Dørup Olesen skrevet: "Den spanske model": [Med RÆSON3 udkommer magasinet i nyt kæmpeformat \(24 x 34 cm\)](#). Køb magasinet i løssalg til 199 kr. hos boghandlerne (fx hos [Arnold Busck over hele landet](#)) eller [tegn årsabonnement for 349 kr. inklusiv porto og ekspedition.](#)